

Δημήτρης Ψαρράς

Αποκαλύψεις και ομολογίες για τις υπόγειες διαδρομές πολιτικών, δικαστικών, επιχειρηματιών και μέσων ενημέρωσης που συγκροτούν τη νέα Δεξιά μέσα από το βιβλίο του «Απόπειρα δολοφονίας», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Ινδικτος»

Το βιβλίο του Ανδρέα Λοβέρδου «Απόπειρα δολοφονίας», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Ινδικτος», αποτελεί ασφαλώς μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα όσο και αποκαλυπτική προσωπική μαρτυρία του έμπειρου πολιτικού και συνταγματολόγου σχετικά με την εμπλοκή του στην υπόθεση του σκανδάλου Novartis.

Βαστάτε με μη δειρώ

τον Τσίπρα

Το ενδιαφέρον των πρώτων αναγνωστών στράφηκε στο σημείο όπου ο συγγραφέας δηλώνει ότι σχεδίαζε να επιτεθεί στον τότε πρωθυπουργό. Την απόφαση να δειρεί τον Αλέξη Τσίπρα την πήρε, λέει, επειδή «εκπροσωπούσε όσους διέσπειραν τις συκοφαντίες».

Ακολουθεί η περιγραφή: «Έτσι γεννήθηκε μέσα μου η ιδέα να τον δειρώ. Κυριολεκτώ. Την οργάνωσα, μάλιστα, λίγο στο μυαλό μου. Θα επιδίωκα, σκεφτόμουν, να διασταυρωθώ μαζί του όταν θα ερχόταν στην αίθουσα της Βουλής για να μιλήσει και τότε θα του έσπαγα τη μύτη, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Σοβαρολογούσα» (σ. 57). Υποτίθεται, μάλιστα, ότι αυτή τη σκέψη την ανέλυσε ως «εισήγηση» προς τους στενούς του συνεργάτες, οι οποίοι τον απέτρεψαν.

Θα πει κανείς ότι ήταν μια στιγμή απελπισίας. Αλλά ο κ. Λοβέρδος ισχυρίζεται ότι ένα χρόνο αργότερα είπε τα ίδια και στον δεκατετράχρονο γιο του, ο οποίος ευτυχώς τον σταμάτησε. Επί ένα χρόνο, δηλαδή, σχεδίαζε την επίθεση στον πρωθυπουργό.

Το χειρότερο δεν είναι πάντως η φαντασίωση του ξυλοδαρμού, αλλά η επιλογή του στόχου. Ο συγγραφέας παραδέχεται ότι δεν διέθετε στοιχεία για εμπλοκή του κ. Τσίπρα: «Σίγουρα είχε πολιτικές ευθύνες για το στήσιμο της σκευωρίας, σίγουρα προσπάθησε να επωφεληθεί από αυτήν, αλλά στοιχεία για τον ηθικό αυτουργό Τσίπρα σε εγκλήματα δεν είχαμε» (σ. 149).

Αντίθετα, υπεύθυνος ήταν ο κ. Παπαγγελόπουλος («συμμορία με αρχηγό τον Δ. Παπαγγελόπουλο», σ. 79) και ορισμένοι δικαστικοί: [Τα μέλη της συμμορίας και οι συνεργαζόμενοι ήταν] «Παπαγγελόπουλος, Τουλουπάκη, Ντζούρας, Μανώλης, Δημητρίου, Ζαΐρη, Παπασπύρου» (σ. 53). Βέβαια οι καταγγελίες εναντίον των δικαστών Ντζούρα και Μανώλη έχουν τεθεί στο αρχείο, ενώ για τις δυο άλλες ανώτατες δικαστικούς (Δημητρίου και Ζαΐρη) δεν υπήρξαν κατηγορίες, ούτε για τη δικαστικό και πρώην γ.γ. Δημόσιας Διοίκησης Μ. Παπασπύρου. Αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα για τον κ. Λοβέρδο,

Γιατί λοιπόν παραλίγο να δειρεί τον κ. Τσίπρα; Δεν μπορούσε να δειρεί παραλίγο τον κ. Παπαγγελόπουλο;

Η απάντηση στο εύλογο αυτό ερώτημα δίνεται και πάλι στο βιβλίο. Εκπληκτοι πληροφορούμαστε την ιδιαίτερη προσωπική σχέση Λοβέρδου-Παπαγγελόπουλου.

Εγώ και ο Παπαγγελόπουλος

Μαθαίνουμε ότι ο πρώτος που επιχείρησε να προσεγγίσει για να προστατευτεί από τις συκοφαντίες ήταν ο κ. Παπαγγελόπουλος: «Τον γνώριζα ήδη από το 2004. Είχα άνεση στην επικοινωνία μαζί του, διότι τον είχα προτείνει στον πρωθυπουργό Γιώργο Παπανδρέου ως Ειδικό Γραμματέα κατά της Διαφθοράς στο υπουργείο Υγείας». Τελικά τον διορισμό απέτρεψε ο υπουργός Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου.

Και ο κ. Λοβέρδος εξηγεί: «Το υπουργείο Υγείας διαχειρίζεται θέματα εκατοντάδων εκατομμυρίων και, δυστυχώς, η διαφθορά ήταν –και σε πολύ μικρότερο βαθμό παραμένει– εκτεταμένη. Χρειαζόμουν ένα φόβητρο [...] για να φοβούνται όσοι επιχειρούσαν τις κατεργαριές, πως κάποιος “αλλιιώτικος” από τους συνήθεις μπορεί και να τους προσέχει. Ο Παπαγγελόπουλος ήταν πρώην εισαγγελέας, επί κυβέρνησης Κώστα Καραμανλή, πρώην διοικητής της ΕΥΠ, δεχόταν να συμμετάσχει στην προσπάθειά μας και ήταν τελικώς κατάλληλος για αυτά που σκεφτόμουν» (σ. 33-34).

Οστε κατάλληλος για να πολεμήσει τη διαφθορά ο κ. Παπαγγελόπουλος. Αρκεί να είναι στο υπουργείο Λοβέρδου και όχι στην κυβέρνηση Τσίπρα! Μήπως τελικά πρέπει να σπάσει

τη δική του μύτη ο κ. Λοβέρδος;

Πολιτικός στο Αγιον Ορος

Αν μείνουμε στον τρόπο που θέλησε να πατάξει τη διαφθορά στο υπουργείο του ο κ. Λοβέρδος θα μάθουμε και άλλα. Επιχειρώντας να αποδείξει ότι δεν είχε ιδιαίτερες σχέσεις με τον καθηγητή Ν. Μανιαδάκη, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ισχυρίζεται ότι δεν είχε καμιά σημασία ο διορισμός του σε μια επιτροπή καθηγητών που μελέτησαν την πορεία του ΕΣΥ, τον οποίο υπογράφει ο ίδιος ο τότε υπουργός: «Παρέλαβα το πόρισμα και ουδέποτε το διάβασα. Τι να τους έκανα εγώ τους “σοφούς” της Υγείας; Εγώ τότε χρειαζόμουν “κομάντος”» (σ. 88).

Αν δεν είχε ανάγκη από «σοφούς», ποιοι ήταν οι «κομάντος» που τον συμβούλευαν; Πρώτος και βασικός ήταν ο πνευματικός του «στη Μονή Σίμωνος Πέτρας του Αγίου Ορους [...] ένας μικροκαμωμένος άνθρωπος, με απίστευτη όμως δύναμη» (σ. 8). Και αλλού: «Το εξομολογήθηκα στον πνευματικό μου στο Αγιον Ορος. Δυο φορές. Του τα έστειλα κάποιες φορές και σε μήνυμα και τις απαντήσεις του τις κρατώ στο κινητό μου και τις διαβάζω όταν αισθάνομαι πως τις χρειάζομαι» (σ. 95). Και παρακάτω: «Με τον πνευματικό μου [τον Σεπτέμβριο του 2019] συζητήσαμε για την αγανάκτηση και την απέχθεια που ένιωθα, τα πρόσωπα που αφορούσαν» (σ. 124).

Άλλοι σύμβουλοί του ήταν ο Γιάννης Πρετεντέρης (σ. 56, 79, 165, 166), ο Θέμος Αναστασιάδης (σ. 35, 116), ο Χρήστος Ράπτης (σ. 15, 73), ο Γιάννης Κουρτάκης (σ. 80), ο Τάσος Καραμήτσος (σ. 165), η Ζωή Κωνσταντοπούλου (σ. 67).

Εκείνος, πάντως, που φαίνεται ότι υπήρξε το alter ego του σε όλο αυτό το διάστημα ήταν ο Αδωνης Γεωργιάδης. Συνεχώς αποκαλύπτονται «κατ’ ιδίαν συναντήσεις» των δυο τους, ακόμα και στο ζέσταμα πριν από τον αγώνα τένις (σ. 23). «Ο Γεωργιάδης υποστήριξε με γενναιοδωρία τις πολιτικές μου» (σ. 21) «Λυπόμουν που δεν ήμουν στην αίθουσα να τον χειροκροτήσω» (σ. 59). «Οι βουλευτές της Ν.Δ. με πρώτον απ’ όλους τον Αδ. Γεωργιάδη έδιναν μάχη για μένα» (σ. 106).

Τελικά ο κ. Λοβέρδος αισθάνεται υπεράνω όλων: «Μαχόμουν πιο μπροστά και από την

εμπροσθοφυλακή της αντιπολίτευσης» (σ. 20). «Δεν το βάλαμε κάτω. Πάνω απ' όλους εγώ» (σ. 82) «Εγώ ήμουν ο άνθρωπος που ένα ολόκληρο σύστημα θα έδειχνε πρωί και βράδυ» (σ. 94). «Η πολιτική μου διαδρομή ήταν άμεμπτη» (σ. 102). «Είμαι ο πιο στοχοποιημένος πολιτικός από το 1989» (σ. 105). «Ήταν η στιγμή μου. Πιστεύω μία από τις κορυφαίες κοινοβουλευτικές στιγμές» (σ. 131).

Ποια Novartis;

Για να αντιληφθούμε τι ακριβώς λέει ο συγγραφέας για το σκάνδαλο Novartis, πρέπει να φτάσουμε στον επίλογο. Μέχρι τότε ο κ. Λοβέρδος επιμένει ότι «την εταιρεία Novartis παραδόξως δεν την είχα ακουστά» (σ. 11), «τη Novartis δεν την είχα ακουστά» (σ. 15). Συνεχώς επαναλαμβάνει: «τον Φρουζή [σ.σ. τον επικεφαλής της Novartis Hellas] τον αγνοούσα ως όνομα» (σ. 100), «με τον Φρουζή δεν έχω ανταλλάξει ούτε τηλέφωνο ούτε e-mail», «η συνάντηση [με τον Φρουζή] διήρκεσε όσο διαρκεί μια χειραψία» (σ. 101), «τον συνάντησα για απλή γνωριμία, που διήρκεσε όσο διαρκεί μια χειραψία κατά κυριολεξία στο όρθιο» (σ. 146). Αποκαλύπτει ότι μεσολάβησε ο δημοσιογράφος Δελατόλας για μια νέα συνάντηση με τον Φρουζή, «δεν πρόλαβα όμως γιατί η κυβέρνησή μας έπεσε». Για απλή «χειραψία» μιλά και παρακάτω (σ. 147). Για τις υπερτιμολογήσεις των προϊόντων της Novartis επί υπουργίας του, για την οποία κατηγορήθηκε δεν γίνεται λόγος.

Στο τέλος του βιβλίου πληροφορούμαστε ότι «η καταδίκη των φαρμακευτικών εταιρειών στις ΗΠΑ είναι καθημερινή πρακτική» (σ. 204), ότι τελικά «μετά τον συμβιβασμό της Novartis με τις αμερικανικές αρχές για την υπόθεση της ελληνικής εταιρείας, η εταιρεία καταδικάστηκε σε πρόστιμο 700 εκατ.», αλλά «στη χώρα αυτή η Novartis έχει ετήσιο τζίρο 20 δις. Συνεπώς τα πρόστιμα αυτά δεν την προβληματίζουν ιδιαίτερα». Αλλά και στην Ελλάδα, «όπως μαθαίνω», μας λέει ο κ. Λοβέρδος, «η εταιρεία είχε ετήσια κέρδη 500 εκατ., συνεπώς το πρόστιμο 300 εκατ. δεν ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου» (σ. 205).

Ούτε γάτα ούτε ζημιά (για τη Novartis) λοιπόν, καταλήγει ο κ. Λοβέρδος, ο οποίος εδώ μοιάζει να απασχολείται μόνο για το ύψος της ζημιάς στην εταιρεία. Τον προβληματίζει, μάλιστα, για ποιο λόγο επελέγη αυτή η εταιρεία και «όχι κάποια άλλη πολυεθνική, αφού σχεδόν όλες μετέρχονταν αθέμιτων πρακτικών στην Ελλάδα» (σ. 205). Αλλά είναι δυνατόν να συνέβαινε αυτή η αθλιότητα την περίοδο της δικής του χρηστής υπουργικής διοίκησης;

Το τελικό συμπέρασμα του πρώην υπουργού είναι ότι «από τις ΗΠΑ ξεκαθαρίστηκε πως

θέμα για Έλληνα πολιτικό ουδέποτε υπήρξε εκεί» (σ. 207). Εδώ ο κ. Λοβέρδος χρησιμοποιεί μια εξαιρετικά προσεκτική διατύπωση. Λέει ότι δεν υπήρξε θέμα για «εκεί», δηλαδή στις ΗΠΑ. Το ίδιο σόφισμα χρησιμοποίησε και η Ν.Δ. όταν δημοσιεύτηκε ο εξωδικαστικός συμβιβασμός της Novartis Hellas με τις αρχές των ΗΠΑ, αλλά όπως έχουμε εξηγήσει αυτό έγινε σε εφαρμογή του νόμου που διώκει πράξεις διαφθοράς στο εξωτερικό («Foreign Corrupt Practices Act», FCPA), ο οποίος «τέθηκε σε ισχύ προκειμένου να καταστήσει παράνομη την απόπειρα προσώπων ή ενώσεων προσώπων να χρηματίσουν αξιωματούχους ξένων κυβερνήσεων με σκοπό να βοηθήσουν τις επιχειρήσεις τους».

Και βέβαια δεν είναι δυνατόν να ασκεί διώξεις εναντίον ξένων αξιωματούχων η δικαιοσύνη των ΗΠΑ. Αυτός είναι ο λόγος που το FBI ενημέρωσε την ελληνική Δικαιοσύνη για τα περαιτέρω. Τα επίσημα έγγραφα μιλούν για σκάνδαλο, αναφέροντας σαφώς ότι στόχος της Novartis ήταν «με διεφθαρμένο τρόπο να πειστεί ο εν λόγω αλλοδαπός αξιωματούχος να χρησιμοποιήσει την επιρροή του ενώπιον αλλοδαπής κυβέρνησης και υπηρεσιών και οργάνων αυτής, προκειμένου να επηρεαστούν πράξεις και αποφάσεις της εν λόγω κυβέρνησης και υπηρεσιών και οργάνων αυτής κατά παράβαση του 15 U.S.C. § 78dd-3» («Εφ.Συν.» 27.6. και 12.7.2020).

Η νέα (ακρο)Δεξιά

Όλα αυτά θα είχαν μικρή σημασία, εφόσον ο απολογούμενος είναι ιερό πρόσωπο και έχει δικαίωμα να επικαλείται ό,τι νομίζει, αν από την εξιστόρηση του βιβλίου, αλλά και τον τρόπο που ο συγγραφέας επέλεξε να το προβάλει, δεν αναδυόταν η προσπάθεια να υπάρξει μια νέου τύπου πολιτική συσπείρωση, η οποία θα περιλαμβάνει τα κορυφαία στελέχη της Κεντροδεξιάς που έχουν βρεθεί σήμερα σε δεύτερους ρόλους (Σαμαράς, Βενιζέλος), αλλά και τους «εκσυγχρονιστές» της Ακροδεξιάς που έχουν από το 2012 εισπηδήσει από το ΛΑΟΣ στη Ν.Δ. και δίνουν τον τόνο στην κυβέρνηση Μητσοτάκη (Γεωργιάδης, Πλεύρης, Βορίδης). Κατά τη διαδικτυακή παρουσίαση του βιβλίου την περασμένη Τρίτη, τόσο ο κ. Σαμαράς όσο και ο κ. Βενιζέλος εξέφρασαν την πολιτική τους ταύτιση με τον συγγραφέα, αλλά υπαινίχθηκαν και την αυτονομία τους από τις ηγεσίες των κομμάτων τους.

Ο κ. Λοβέρδος υποστηρίζει στο βιβλίο ότι στόχος της «σκευωρίας» ήταν «να εξοντώσουν τους Βενιζέλο και Λοβέρδο που είναι εμπόδιο στη συνεργασία του ΠΑΣΟΚ με τον ΣΥΡΙΖΑ» (σ. 39), ενώ υμνεί τον Σαμαρά, η «γενναιότητα» του οποίου ήταν το «ισχυρότατο αντίδοτο» σε όσους «βυσοδομούσαν μέσα σε ένα τμήμα της Ν.Δ.» (σ. 164). Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο συγγραφέας αποκαλύπτει ότι συνέτασσε από κοινού με τον Θάνο Πλεύρη τις κινήσεις του στη Βουλή (σ. 172).

Πρόκειται για μια πραγματική πολιτική μετάλλαξη ενός πολιτικού που ξεκίνησε ως προοδευτικός συνταγματολόγος, μαθητής των φωτισμένων καθηγητών Δημήτρη Τσάτσο και Αριστόβουλου Μάνεση, με πρώτο του βιβλίο τη θαρραλέα μελέτη «Προσηλυτισμός», όπου ανέλυε την αντισυνταγματικότητα της σχετικής νομοθεσίας (1986), ενώ η διατριβή του («Για την τρομοκρατία και το πολιτικό έγκλημα», 1987) οδήγησε τον αξέχαστο Παναγιώτη Κανελλάκη να τον καλέσει για μάρτυρα υπέρ της απόδοσης πολιτικού ασύλου στον Μαουρίτσιο Φολίνι (1987) και τον Ενρίκο Μπιάνκο (1998).

Ο Α. Λοβέρδος κάνει μια τιμητική αναφορά στον Δ. Τσάτσο (σ. 114), αλλά ασφαλώς είναι πλέον πολύ μακριά από τις αρχές που εκείνος δίδασκε. Αλλωστε ήδη από το 1997 έχει αρθρογραφήσει υπέρ ακραίων θεσμικών υπαναχωρήσεων, εισηγούμενος με ένα ανατριχιαστικό άρθρο την επαναφορά της ποινής του θανάτου («Νέα», 21.11.1997).

Αυτή η αντίφαση ανάμεσα στον παλιό αριστερό ανθρωπιστή συνταγματολόγο και τον σημερινό σκληρό συνεργάτη των πρώην στελεχών του ΛΑΟΣ γίνεται ορατή με γκροτέσκο τρόπο στο βιβλίο. Ενώ στις πρώτες σελίδες ο κ. Λοβέρδος εξαιρεί τη «σωστή πολιτική κατάρτιση» που κέρδισε στα έξι χρόνια που βρέθηκε στο ΚΚΕ (σ. 28), λίγο παρακάτω καταγγέλλει το ιστορικό ΚΚΕ που έβλεπε ως αντίπαλο τα κόμματα του Κέντρου. «Τα στελέχη της Αριστεράς εμάς είχαν στο στόχαστρό τους» (σ. 46).

Στο ίδιο αντικομμουνιστικό πνεύμα, ο συγγραφέας Σκαμπαρδώνης που μετείχε στην παρουσίαση του βιβλίου απέδωσε τη δίωξη Λοβέρδου «σε μια βαθύτερη θέληση της συγκεκριμένης παράταξης [δηλ. της Αριστεράς], επειδή έτσι έχουν γαλουχηθεί, να αλλοιώσουν το πολίτευμα. [...] Θεωρούν τις δίκες της Μόσχας του '38 ως αυτονόητες και φυσιολογικές».

Εδώ βέβαια ο ποιητής ξεπερνά τα όρια της ποιητικής άδειας: ο Σαμαράς και ο Λοβέρδος θύματα σταλινικών διώξεων, όπου Βισίνσκι είναι ο Παπαγγελόπουλος, το πρόσωπο δηλαδή που προωθούσε ο Λοβέρδος για εισαγγελέα διαφθοράς!

Φοβάμαι ότι μετά από αυτή την παρουσίαση του βιβλίου του, ο κ. Λοβέρδος θα χρειαστεί πάλι να επισκεφτεί επειγόντως τον πνευματικό του.

Γιατί τον επιλέξαμε

Ο Ανδρέας Λοβέρδος μέσα από το πρόσφατο βιβλίο του «Απόπειρα δολοφονίας» -και με τον τρόπο που επέλεξε να το διαφημίσει- προετοιμάζει το έδαφος για ανακατατάξεις στον χώρο του Κέντρου και της Δεξιάς, με τη συνεργασία στελεχών της παραδοσιακής Ακροδεξιάς.

Πηγή:efsyn.gr